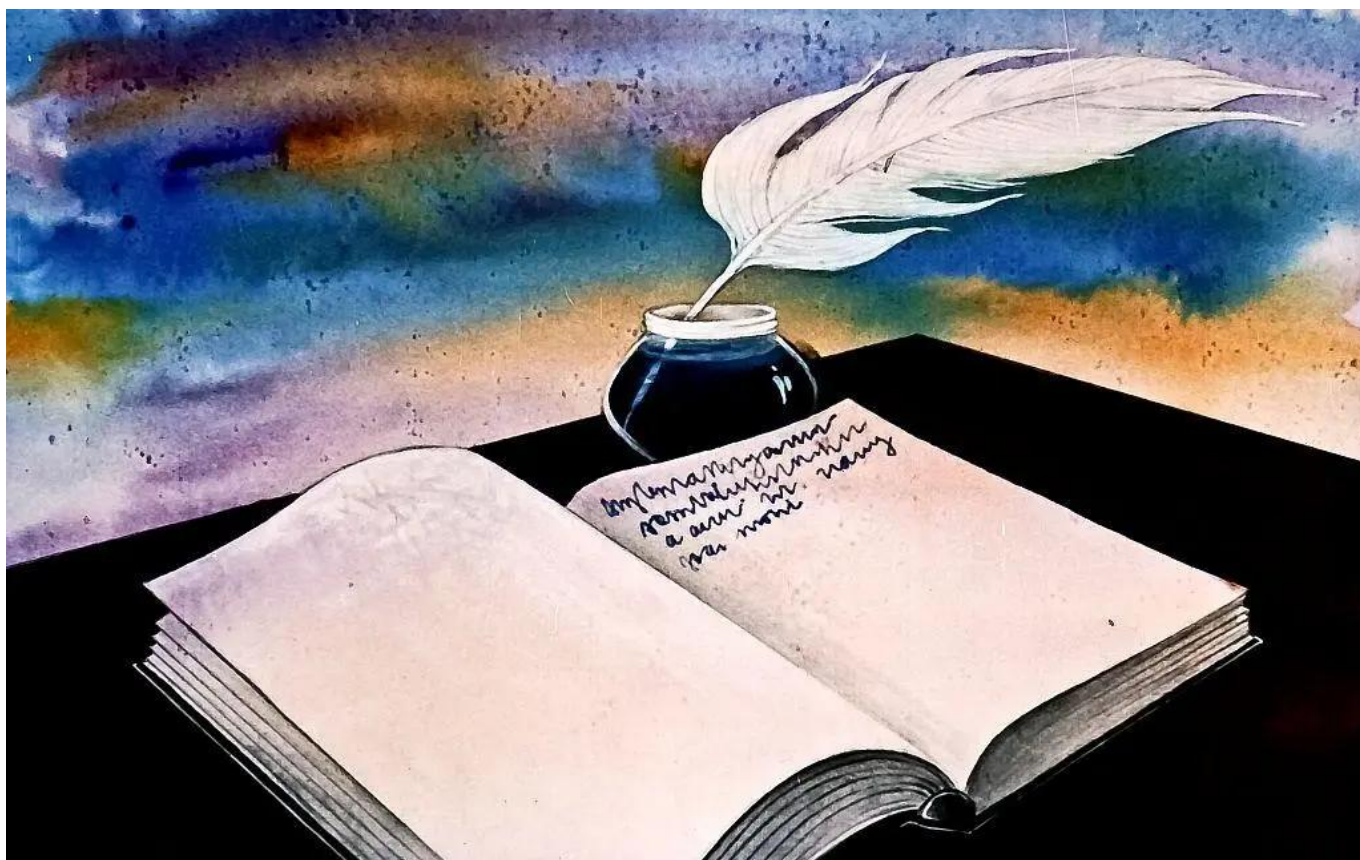

E o zi de toamna tarzie. Baietelul s-a plictisit sa se joace in casa; ar vrea sa se duca afara, impreuna cu prietenii sai. Insa vremea e ploioasa, asa ca mama ii spune sa ramana acasa.

“Dragul mamei, fii ascultator si bun, si ramai astazi acasa. Uite, daca esti cuminte, mama o sa-ti spuna povestea Regelui “Miez-de-Nuca”. “Cine este Regele “Miez-de-Nuca”, intreba baiatul. “E un baietel frumusel si blond, asa, ca tine.”

Cum a auzit de poveste, baietelul nici nu se mai gandea sa mearga afara. Mama povesteste atat de frumos, incat nici nu stii cand trece timpul. Si astfel, povestea incepe..."A fost odata un rege, care nu avea niciun copil."

Regele imbatranise foarte mult, apropiindu-se, pe zi ce trecea, de pragul mortii. Iar regatul nu avea cui anume sa-l lase in grija, lucru ce-l supara foarte mult. Asa ca, intr-o zi, regele il chema la el pe un batran intelept, intrebandu-l ce-l sfatuieste sa faca mai departe.

Batranul intelept il sfatui pe rege, sa ia langa el un copil de suflet. "Cum voi stii cum anume sa-l aleg?", l-a intrebat regele pe batranul intelept. "Stii foarte bine ca sunt atat de multi copii in regatul meu. Va fi foarte greu sa-l aleg tocmai pe acela care e cel mai potrivit sa conduca tara mai departe". Inteleptul ii spuse regelui, sa astepte trecerea noptii, caci aceasta este un sfetnic bun. Iar a doua zi, primul gand ce-l va avea, va fi si cel bun.

Regele asculta cele spuse de batranul intelept si dormi noaptea intreaga cu acest gand. A doua zi, cand se trezi din somn, regele se duse la fereastra, iar acolo vazu trei soimi negri, ce veneau in zbor dinspre padurea din preajma palatului. Soimii ii spusera regelui ca, in padure, traiau trei flacai destoinici, dintre care acesta trebuia sa-si aleaga fiul: Viteazul Stejar, Falnicul Gorun si Mladiul Miez-de-Nuca. Regele ii intreba pe soimi care dintre acestia era cel mai potrivit, insa, tocmai atunci, pasarile disparura ca prin farmec.

Regele îl chema iar la el pe bătrânul înțelept, rugându-l să-i talmacească cele întâmplate mai devreme. Însă nici bătrânul înțelept nu putu să spună care din cei trei flăcăi era cel mai potrivit să fie fiul regelui. Dar, bătrânul stia un fierar mai înțelept decât el, care ar fi putut să-i dea răspunsul în această chestiune.

Regele il ruga pe batranul intelept sa mearga de-ndata la fierarul cu pricina, caci voia sa stie, cat mai curand, cine anume era vrednic sa fie fiul si urmasul sau la tron. Zis si facut. Batranul pleca, intorcandu-se chiar in ziua aceea. "Ai aflat raspunsul?", il intreba regele pe batran.

Batranul clatina din cap, caci fierarul nu-l dumirise defel. Ii daruise, insa, la plecare, un medalion maiestrit lucrat, avand inscriptionat pe el chipul regelui. Fierarul spunea ca vrednic sa-i fie regelui fiu si urmas, va fi acela care va trece cu succes proba tragerii la tinta. Batranul intelept il intrebase ce anume insemnau toate acestea, insa fierarul ii zisese doar atat: "Raspunsul are sa vina de la sine".

Atat si nimic mai mult. Regele nu se dumiri nici el mai mult in aceasta chestiune. Intr-adevar, medalionul era destul de mic, iar cel care ar fi putut sa-l nimereasca cu precizie de la douazeci de pasi, putea fi socotit un om foarte destoinic in manuirea arcului. Poate ca acest lucru trebuia cautat la cei trei flacai, desi regele nu era foarte sigur ca intelesese talcul celor spuse de fierar.

Oricum, sfatuindu-se mai departe cu batranul intelept, regele hotari sa organizeze intrecerea cu trasul la tinta, unde urmau sa participe cei trei flacai - Viteazul Stajar, Falnicul Gorun si Mladiul Miez-de-Nuca.

Au fost apoi trimisi crainicii in padurea din apropiere, spre a-i chema la palat pe cei trei flacai. Crainicii se intoarsera cat putura de repede cu Viteazul Stejar, Falnicul Gorun si Mladiul Miez-de-Nuca. Cu totii erau foarte bucurosi ca regele le facea onoarea de-a-si alege urmasul dintre unul din ei.

Regele le spuse tuturor ce anume aveau de facut. Toti trei vor incerca, pe rand, sa-si dovedeasca maiestria in manuirea arcului. Daca unul dintre ei se arata intr-atat de de destoinic, incat sa azvarle cu precizie sageata, strapungand fierul medalionulu pe de-a-ntregul, era castigator. El trebuia sa fie, deci, acela care ii va urma regelui la tron. Regele ii mai intreba cine vrea sa inceapa, iar primul care se oferi fu Viteazul Stejar.

Viteazul Stejar isi incorda arcul cu putere si slobozi sageata drept in mijlocul medalionului. Iar aceasta ramase infipta acolo, semn ca fierul fusese strapuns pe de-a-ntregul. "El sa fie, oare, urmasul meu?", se intreba regele in sinea lui.

Dar pentru a da raspunsul la aceasta intrebare, trebuia, mai intai, ca si ceilalti doi sa-si incerce maiestria. Falnicul Gorun isi potrivi si el arcul cat putu de bine, ochii tinta, iar sageata lui...

...nimeri medalionul tot in mijoc, strapungand fierul de la un capat la altul.
"Nemaipomenit!" se gandeia regele in sinea lui. "Falnicul Gorun a tras la fel de bine
ca si Viteazul Stejar, nici gand sa-i pot deosebi pe unul de celalalt".

Venea acum randul Mladiului Miez-de-Nuca. Tanarul fu poftit sa-si incerce maiestria in manuirea arcului, la fel ca si ceilalti doi dinaintea sa. Insa Miez-de-Nuca spuse doar atat: "Nu pot sa indrept sageata spre chipul regelui meu."

Si atunci, regele intelesese talcul intregii intamplari. Nu Viteazul Stejar sau Falnicul Gorun aveau sa fie urmasii sai. Ei nu facusera decat sa-si arate maiestria de buni tintasi, insa sloboziseră săgețile tocmai spre chipul aceleia care le era rege. Doar Miez-de-Nuca nu putuse savarsi acest lucru, dovedind o inimă aleasă, atât de trebuitoare unui conducător adevărat. Regele îl îmbrățișă cu dragoste pe Miez-de-Nuca, hotărând ca acesta să fie încoronat, chiar atunci, drept print mostenitor. Iar Viteazul Stejar și Falnicul Gorun au fost numiți în fruntea ostilor, căci erau, într-adevăr, luptători destoinici. Și astfel, regele și-a dobândit un fiu iubitor, iar, după moartea sa, țara a avut parte de un conducător drept și bun.

“Ce poveste frumoasa!”, spuse baietelul mamei sale. “Mi-ar place sa fiu si eu la fel de bun ca Regele Miez-de-Nuca”.

Móra Ferenc

